

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	Ł	M	O	P	R	S	T	W	X	Y	Z	Nr 193
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--------

1. Obiekt

28/1

LATARNIA MORSKA „STILO”

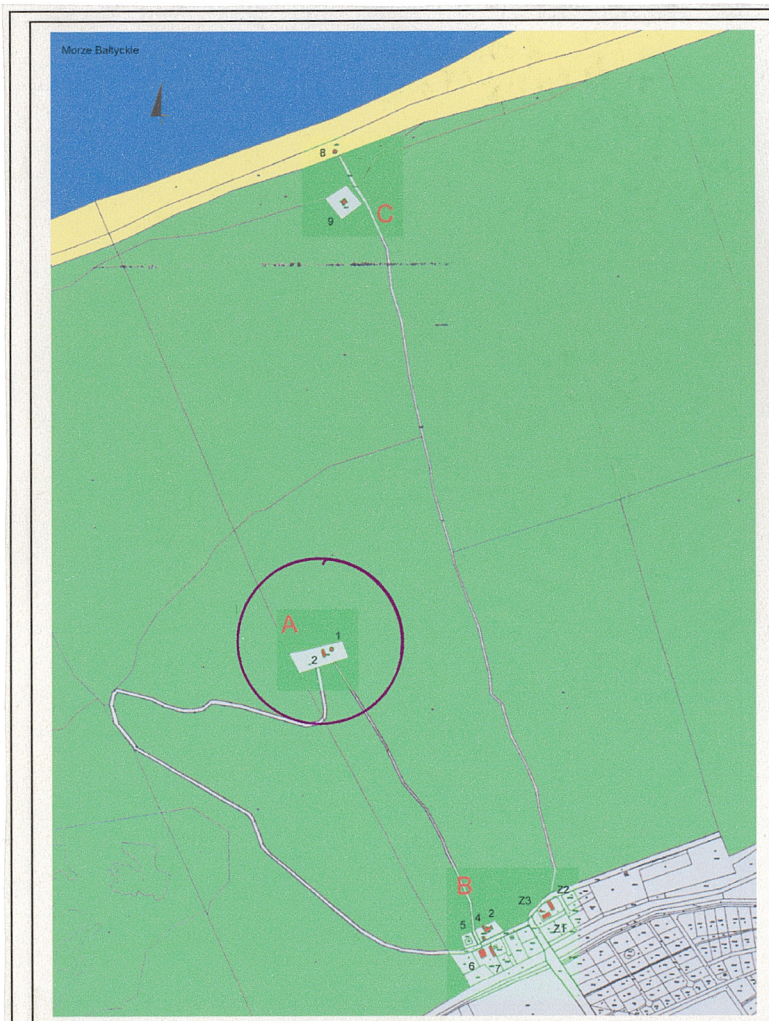
2. Czas powstania

lata 1904 – 1906

3. Miejscowość

SASINO - OSETNIK

11. Zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

ZESPÓŁ LATARNI MORSKIEJ „STILO”

A – plac przylatarniany
B – zaplecze techniczno – socjalne latarni
C – nautofony

- 1 - latarnia morska (lata 1904 – 1906)
- 2 - nowa maszynownia
(kon. lat 30.XX w. lub pocz. lat 40. XX w. – po 1937 r.)
- 3 - stara maszynownia (1905 r.)
- 4 - skład opału przy starej maszynowni (1905 r.)
- 5 - magazyn gospodarczy z garażem dla wozu strażackiego (1906 r.)
- 6 - budynek mieszkalny dla rodzin latarników (1905 r.)
- 7 - budynek inwentarski ze stodołą przy domu latarników (1905 r.)
- 8 - stary nautofon (1906 r.)
- 9 - nowy nautofon (pocz. lat 50. XX w. lub 1938 r.(?))
- 10 - szalec na placu przylatarnianym (z czasu budowy nowej maszynowni)

HISTORYCZNA ZAGRODA W OSETNIKU

- Z1 – dom mieszkalny
- Z2 – budynek inwentarski ze stodołą
- Z3 – budynek gospodarczy

4. Adres

84-211 Sasino ul. Latarników

ewidencja gruntów : działka nr 406/10

nr hipoteczny:

KW

5. Przynależność administracyjna

województwo: pomorskie
powiat: wejherowski
gmina: Choczewo

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Osetnik, Łebski Bór (1784 r.)-funkcjonują
równocześnie; Łebski Bór, Stielow (1842 r.) -
funkcjonują równocześnie

/ c.d. poz. 23/

7. Przynależność administracyjna przed 01.01.1999 r.

województwo: gdańskie

8. Właściciel i jego adres

właściciel – Skarb Państwa
zarząd trwały – Urząd Morski w Gdyni
81-338 Gdynia, ul. Chrzanowskiego 10

9. Użytkownik i jego adres

Urząd Morski w Gdyni
81-338 Gdynia, ul. Chrzanowskiego 10

10. Rejestr zabytków:

Nr : A-1816 data: 22.01.2008

• OSADA OSETNIK

Powstanie osady Osetnik przypada na rok 1784, kiedy to na odludnym wówczas terenie, na skraju nadmorskiego lasu zwanego Łębskim Borem, z inicjatywy rajców Łeby, wzniesiono zabudowania zagrody, która od miejsca jej lokalizacji potocznie nazwana była Łębskim Borem. Zamiarem władarzy miasta było zapewnienie dozoru i kontroli okolicznym lasom, a w szczególności najcenniejszej posiadłości Łeby – tzw. „burmistrzowskim łąkom”, rozciągającym się na wschód od zagrody, wykorzystywanym w XVIII w. jako żyzne pastwiska. Porastające je obficie krzewy i osty dały przypuszczać do powstania nazwy osady – Osetnik.

Pierwszym dzierżawcą, wybudowanej za 300 talarów, dwurodzinnej chaty o wymiarach 24 x 48 stóp, był Michał Styłow. Mianowano go „strażnikiem lasu”, „mającym baczyć na podlegający ochronie drzewostan sosnowy i podobne lasy.” W zamian za pełnioną służbę mógł uprawiać okoliczną ziemię i wypasać na niej swój inwentarz. Syn Michała nosił już nazwisko Stielow. Nazwisko, zamieszkujących tu trzech pokoleń rodziny Stielow (Styłow), stanowiło przypuszczalnie źródłosłów dla, pojawiającej się po raz pierwszy w aktach w 1842 r., nazwy osady „Stielow”. Przez wiele lat równolegle funkcjonowały obok siebie obie nazwy – dotychczasowy „Łębski Bór” i „Stielow”. Z czasem nazwa „Łębski Bór” zanikła.

• STAWA „STLOBAKE”

Dzieje oznakowania nawigacyjnego akwenu Łeby, a zatem i latarni morskiej „Stilo”, sięgają 1859 roku. Pod koniec lat 60. XIX w. Administracja Pruskiej Marynarki Wojennej prowadziła na Bałtyku prace hydrograficzne, mające na celu sporządzenie aktualnej mapy nawigacyjnej.

c.d. na załączniku nr 1

SYTUACJA

Zespół latarni morskiej Stilo zlokalizowany jest w centralnej części Wybrzeża Słowińskiego, na zach. krańcu osady Osetnik, usytuowanej ok. 5 km na półn. od wsi Sasino, na półd. skraju porośniętych lasem sosnowym nadmorskich wydmy. Wieża latarni wznosi się na szczycie wysokiej wydmy, usytuowanej obecnie w głębi lasu, ok. 1 km od linii brzegowej i ok. 800 m na półn. od osady. Jest to najwyższe na tym odcinku wybrzeża wypiętrzenie, wznoszące się na wysokość 45 m n.p.m., położone centralnie pomiędzy grupą wydmy Wielkie Wory Wełny na zachodzie (28 m n.p.m.) a wydumą zwaną Górą Żandarnską na wschodzie (43 m n.p.m.). **Latarnia (1)** usytuowana we wsch. części, prostokątnej parceli, usytuowanej na szczycie wydmy; elewacja frontowa zwrócona na półd. w stronę furtki, znajdującej się na osi drogi leśnej – głównego traktu pieszego, łączącego latarnię z zapleczem socjalno-technicznym w Osetniku. Na placu przy latarni, po jej półn.-wsch. stronie, usytuowany jest budynek **nowej maszynowni (2)**. Teren ogrodzony – ogrodzenie z siatki, współczesne. W półd.-wsch. części placu, w lesie przy furtce, murowany **szalet (10)**.

Dojazd drogą leśną, wytyczoną po zach. stoku wydmy. Wzgórze latarniane połączone **pieszymi ścieżkami leśnymi (11)**, ze zlokalizowanym we wsi, zapleczem socjalno – technicznym i wyłączoną z eksploatacji, opuszczoną wieżą **nowego nautofonu (9)**. Do ruin obu wież nautofonów dojazd bezpośrednio z Osetnika, ziemną drogą leśną, prowadzącą do plaży.

Zaplecze socjalno – techniczne latarni morskiej usytuowane jest na zach. krańcu osady Osetnik, po obu stronach obecnej ul. Latarników, przechodzącej w części zach. w drogę dojazdową do latarni. Zaplecze zlokalizowano u wylotu piaszczystej drogi leśnej, prowadzącej w linii prostej do latarni, stanowiącej najkrótsze dojście na szczyt wzgórza latarnianego. W jego skład wchodzi następujące budynki: **budynek mieszkalny z mieszkaniami dla rodzin latarników (6)**, przynależny do niego **budynek inwentarski (7)**, **stara maszynownia (3)** ze składem opału **(4)** oraz **magazyn materiałów z garażem dla wozu strażackiego (5)**. Ruiny obu **nautofonów (8,9)** usytuowane ok. 1 km na półn.-wsch. od latarni morskiej, połączone z latarnią leśną ścieżką.

MATERIAŁ I KONSTRUKCJA

fundament – fundament płytowo – kasetonowy – na monolitycznej, 16-bocznej płycie żelbetonowej o grubości 1 m i średnicy ok. 9,6 m, umieszczone koncentrycznie dwa pierścienie z granitowych bloków, dźwigające elementy konstrukcyjne wieży (korpus zewnętrzny i wewnętrzny pion techniczny). Przestrzeń między pierścieniami wypełniona lekkim betonem komórkowym. Dla zwiększenia stabilności wieży pierścienie dociążono od góry płytami granitowymi o wadze ok. 1 tony. W pierścieniu zewnętrznym, na całym jego obwodzie zatopiono, na pełną głębokość fundamentu, masywne metalowe kotwy spinające konstrukcję trzonu korpusu wieży z płytą fundamentową. Każda z kotwi zamocowana na obu końcach metalowymi nakrętkami, nakręconymi na gwintowane końce prętów – dolna nakrętka umieszczona od spodu płyty fundamentowej, górna mocuje dolny pierścień najniższego wieńca tubingów trzonu wieży. Głębokość posadowienia fundamentu – 1,5 m poniżej poziomu gruntu. Wokół fundamentu trzonu latarni teren utwardzony pierścieniem z tłuczni kamienno.

c.d. na załączniku nr 3

14. Kubatura $K = 665 \text{ m}^3$	15. Powierzchnia użytkowa $P_u = 248,37 \text{ m}^2$ $P_z = 64 \text{ m}^2$	16. Przeznaczenie pierwotne latarnia morska	17. Użytkowanie obecne latarnia morska
18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja latarnia <ul style="list-style-type: none"> - <u>kwiecień 1946 r.</u> – ponowne uruchomienie latarni po usunięciu szkód wojennych - <u>lata 50. XX w.</u> – modernizacja urządzenia optycznego latarni poprzez wprowadzenie żarówki o mocy 2500 W (używana była do 1975 r.) - <u>poł. lat. 70. XX w.</u> – na placu obok latarni zamontowano wysoki maszt anteny radiowych systemów do określania pozycji statków. Wiązało się to z rozpoczęciem poszukiwań ropy naftowej na Bałtyku. - <u>1975 r.</u> – całkowita wymiana aparatury optyczno –światłnej. Wprowadzenie obecnie działającego urządzenia świetlnego szwedzkiej firmy AGA oraz zainstalowanie fotokomórki do automatycznego zapalania światła i poruszania stołu obrotowego. - <u>26.04.2000 r.</u> – zamontowanie pod galerią widokową latarni trzech dużych anten kierunkowych telefonii komórkowej - 1997 r. i 2004 r.– malowanie trzonu wieży latarni z zachowanej przypisanej jej kolorystyki. 		19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje) Latarnia w bardzo dobrym stanie technicznym. Wszystkie elementy starannie konserwowane i zabezpieczane przed zniszczeniem.	
		20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie Wskazane objęcie cennego obiektu, wraz z całym dobrze zachowanym zespołem, obiektów towarzyszących latarni, ścisłą ochrona konserwatorską poprzez wpis do rejestru zabytków woj. pomorskiego. Postulowana zmiana obecnej, niefortunnej kolorystyki boazerii, stropu i stolarki drzwiowej na wyższych kondygnacjach latarni i przywrócenie jej kolorystyki pierwotnej !!	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

1. projekt architektoniczny i konstrukcyjny latarni Stilo (sierpień 1904 r.)
2. projekt konstrukcyjny latarni wraz z projektem systemu ogrzewania latarni (sierpień 1905 r.)
3. inwentaryzacja nowej latarni i obiektów jej towarzyszących: starej maszynowni, magazynu gospodarczego, budynku mieszkalnego (sierpień 1908 r.)
4. rysunki konstrukcyjne urządzeń optycznych stołu obrotowego latarni (sierpień 1905 r.)
5. projekt modernizacji urządzeń optycznych latarni wraz z projektem modernizacji wyposażenia starej maszynowni (kwiecień 1926 r.)
6. Dokumentacja techn.-projektowa dot. zmiany sposobu użytkowania wieży latarni morskiej Stilo; wyk. inż. Z. Owczarek, Gdynia (czerwiec 2003 r.).
7. Plan zagospodarowania terenu latarni Stilo; wyk. inż. arch. M. Rupiński, Gdańsk 2003 r.

poz. 1-5 – w zbiorach p. Apoloniusza Łysejko;

poz. 6, 7 – w zbiorach Bazy Oznakowania Nawigacyjnego Urzędu Morskiego w Gdyni

24. Uwagi różne

poz. 6 – c.d.

Chata w Borze k/ Łeby (1859 r.)

niem. *Leba Boor, Kathen im Boor bei Leba (1861 r.),*

Stilokathen bei Neu – Sasin, Stilo (1901 r.)

25. Opracował : tekst, plany, rysunki, fotografie

„ZABYTKI”

BIURO INFORMACJI-KONSERWATORSKIEJ I STUDIO RENOWACJI ZABYTKÓW

arch. Jolanta Potylicka

wrzesień 2007 r.

Kartę wykonano ze środków pochodzących z budżetu Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku
KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA
AUTORSKIEGO

22. Biblioteka

2. A. Łysejko – „100-lecie latarni morskiej Stilo”; Gdynia 2006
3. A. Łysejko – „Polskie latarnie morskie”; Wrocław 2000
4. M. Czerner – „Latarnie morskie polskiego wybrzeża”; Poznań 1971.

23. Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

1. mapa okolic Sasina, *Lauenburg i. Pom.*, 1932 r., (zbiory Muzeum w Łęborku)
2. *Topographische Karte 1272 Sassin*, 1:25000, 1936 r., (archiwum WUOZ w Gdańsku ,nr inw. 101)
3. Latarnia Stilo, brak daty, fotografia, (zbiory K-H Zemke)
4. Latarnia Stilo, 1918 r., fotografia wykonana przez p. Pauhowa, (zbiory Muzeum w Łęborku)
5. Latarnia Stilo, ok. 1920 r., pocztówka przedstawiająca *Lachtturm Stilo, Gasthaus freyer, Strandvogtei Stilo*, (zbiory prywatne p. Apoloniusza Łysejko)
6. Latarnia Stilo, ok. 1930 r., fotografia, (zbiory Muzeum w Łęborku)
7. Wieża starego nautofonu z latarnią Stilo w tle, 1906 r., fotografia, (zbiory K-H Zemke)

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach
(daty, imiona i nazwiska wypełniających)

27. Załączniki

10 wkładek

1. Miejscowość	SASINO - OSETNIK	4. Obiekt (nazwa jak w karcie)	5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	poz. 12 – c.d. (1)
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

poz. 12 – c.d.

Badania te jednoznacznie wykazały brak dostatecznego oznakowania nawigacyjnego na długim, monotonnym odcinku pld. wybrzeża, pomiędzy Jarosławcem a Roze-
wem i skutkowały podjęciem decyzji o rozmieszczeniu na tym odcinku nowych urządzeń sygnalizacyjnych. [Jarosławiec – 1838 r., Ustka – wraz z powstaniem portu w
Ustce – 1871 r., Czołpino – 1872 r., Stilo – 1859-61 /stawa Stilo/, Rozewie – początki w średniowieczu /I/, 1696 r. /II/, 1822 r. /III/, 1875 r. /IV/]. W ramach realizacji
tych prac, w **styczniu 1861 r.** przystąpiono do wznoszenia **stawy** na wysokiej wydmy, położonej na pfn. od zabudowań osady Osetnik (Chaty w Borze k/Łeby, *Kathen
im Boor bei Leba*), pomiędzy grupą wydmy o nazwie Wielkie Wory Wełny – 28 m n.p.m. (*Grosse Wollsäcke*) a Górą Żandarmską – 43 m n.p.m. (*Gendarmen – Berg*).
Wnioskodawcą takiej lokalizacji był oficer puskiej marynarki wojennej – Köhler. Prowadzone od stycznia do października 1861 r. prace budowlane nadzorował Inspekto-
rat Budowy Portów z Kołobrzegu (*Hafenbauinspektion Kolbergmünde*). Prowadził je mistrz ciesielski Steinhardt z Lęborka.

Stawa „Stilobake” była, założoną na planie foremego ośmiokąta, 5-kondygnacyjną drewnianą wieżą o kształcie ostrosłupa 8-ściennego o ściętym wierzchołku, przy-
krytego niskim namiotowym daszkiem o niewielkim nachyleniu połaci. Jej drewnianą konstrukcję odeskowano i pomalowano w szerokie, poziome, białe - czerwone pa-
sy. Posiadała wysokość 22,5 m. Wzniesiono ją na wierzchołku wydmy, wznoszącej się 146 stóp n.p.m. (około 45 m n.p.m.). Prace przy umacnianiu wydmy roślinnością
wykonali bracia Gustaw i Edward Stielow z Łeby. Koszt budowy wieży wynosił 1700 talarów. Nadzorca stawy „Silobake” został mianowany przez Prezydenta Regencji
Koszalińskiej (*Regienengspräfbenten in Köslin*) właściciel gospodarstwa w Leba Boor – Fredrich Bork.

• ZESPÓŁ LATARNI „STILO”

Wraz z przypadającym w Europie na 2 poł. XIX w. dynamicznym rozwojem przemysłu i handlu, nastąpił gwałtowny rozwój żeglugi morskiej. Wzrost ruchu statków w że-
gludze przybrzeżnej na pld. Bałtyku, wymógł konieczność budowy nowoczesnych latarni morskich, zapewniających bezpieczną żeglugę. Zwycięstwo Prus w wojnie prusko –
francuskiej w latach 1870 – 1871, w sposób znaczący wzmocniło pozycję finansową państwa pruskiego. Otrzymane od Francuzów wysokie odszkodowania wojenne administra-
cja pruska postanowiła przeznaczyć na umocnienie swojej potęgi na morzu, przystępując między innymi do poprawy oznakowania nawigacyjnego wybrzeża Bałtyku poprzez
budowę nowoczesnych latarni morskich. Wśród latarni, które powstały w tym okresie była również latarnia Stilo.

Na przełomie XIX/XX wieku, w rejonie pld. Bałtyku pomiędzy *Scholpin* (Czołpino) i *Rixhöft* (Rozewie), jedynym znakiem nawigacyjnym była stawa Stilo. W miarę rozwoju
żeglugi wysyłane z niej światło stało się jednak niewystarczające. W tym niebezpiecznym dla nawigacji akwenie, o wyrównanym, monotonnym wybrzeżu, pozbawionym cha-
rakterystycznych znaków orientacyjnych, miało miejsce w latach 1899 – 1901 szereg groźnych katastrof morskich i strondowań, zarówno kutrów rybackich jak i większych jed-
nostek. Wydarzenia te wskazały na konieczność pobudowania tu lepiej widocznego i nowocześniejszego oznakowania brzegowego.

- 1901 r. – na wniosek Niemieckiego Związku Nawigacyjnego, rząd pruski wydał decyzję o zbudowaniu na odcinku pomiędzy Czołpinem a Rozewiem nowoczesnej błyskowej **latarni morskiej oraz akustycznego sygnału przeciwmielegnego**. Pod lokalizację latarni wybrano najwyższy punkt na tym odcinku wybrzeża – wydmy na pfn. od chat Stilo koło Nowego Sasina (*Stilokathen bei Neu – Sasin*).

- 1904 r. – w sierpniu 1904 r. ukończono projekt latarni i towarzyszących jej obiektów. Projekt wykonała znana berlińska firma, zajmująca się projektowaniem i wykonawstwem urządzeń technicznych – „Julius Pintsch – Berlin 0.27. Andreas – Strasse 72/73”. Głównym projektantem latarni był konstruktor oznakowania nawigacyjnego - Walter Körte z Berlina. Konstrukcja latarni była, jak na owe czasy, bardzo nowoczesnym rozwiązaniem – rzadko spotykanym przy projektowaniu wież latarni morskich. Dotychczasowe latarnie budowano z kamienia lub cegły. Wieża latarni Stilo zaprojektowana została jako konstrukcja stalowa, składająca się ze stalowych trapezoidalnych tubingów konstrukcyjnych, skręconych ze sobą za pomocą śrub. Wieżę wieńczyła laterna na planie koła. Pierwowzorem latarni Stilo była laterna latarni Tacksensand na wyspie Als w Małym Bełcie (obecnie wyspa należy do Danii).
- lata 1904 – 1906 – prace przy budowie latarni rozpoczęto już wiosną 1904 r., jeszcze przed ukończeniem całości projektu. Po dwóch latach budowy latarnię oddano do eksploatacji. Nadzór nad budową sprawował Inspektorat Budowy Portów w Uście. Tubingi konstrukcyjne wykonała i wieżę wzniosła firma „Nordische Elektrizitäts und Stahlwerke A.G. z Schellmühl bei Danzig”. Ogólny koszt budowy latarni wynosił 81.800 marek, w tym 10.000 marek kosztowała aparatura optyczna. Datę ukończenia budowy wykonawca – firma Julius Pintsch z Berlina, upamiętniła mosiężną tabliczką, którą umieszczono nad drzwiami na 10-tej kondygnacji latarni. W latach 90. XX w. tabliczkę ukradziono; na jej miejscu w 2006 r. umieszczono replikę, upamiętniającą 100-lecie oddania latarni Stilo do eksploatacji.

Realizacja nieznacznie różniła się w szczegółach od założeń przedstawionych w projekcie, co obrazują rysunki inwentaryzacyjne z sierpnia 1908 r. Najbardziej istotne zmiany dotyczyły wymiarów tubingów konstrukcyjnych, rozmieszczenia okien w elewacjach, kształtu okien laterny i wykonania drzwi zewnętrznych.

PROJEKT	REALIZACJA
okna – w trzonie wieży zaprojektowano po 3 okna w czterech pionach rozmieszczonych na jej obwodzie	okna – okna umieszczono na trzonie wieży w linii spiralnie wznoszącej się ku górze
drzwi zewnętrzne – otwór drzwiowy domknięty odcinkowo; drzwi 2-skrzydłowe, ramowo – płycinowe	drzwi zewnętrzne – otwór drzwiowy prostokątny; drzwi 1-skrzydłowe z otwieraną ścianką boczną, stalowe, z ozdobnymi okuciami
laterna – przeszklenie laterny oknami prostokątnymi w układzie dwupasmowym	laterna – zamiast dwóch pasów okien prostokątnych zastosowano jeden szeroki pas okien trójkątnych
tubingi – tubingi o wysokości 75 cm każdy	tubingi – użyto tubingów o wysokości 95 cm każdy, co pozwoliło na wykonanie wieży z mniejszej ilości elementów, przy zachowaniu niezminionej wagi całej konstrukcji

kolorystyka latarni – wieży nadano charakterystyczną dla niej kolorystykę – trzy poziome, jednakowej szerokości pasy w kolorach kolejno od dołu: czarnym, białym, czerwonym. Laterna otrzymała kolor biały.

charakterystyka światła – (na podstawie Spisu Światel wydanej w 1911 r.)

Światło błyskowe grupowe, po trzy błyski w grupie i okresie 12 sekund:

0,1 s / przerwa 3,0 s / światło 0,1 s / przerwa 5,7 s

światło 0,1 s / przerwa 3,0 s / światło

aparatura optyczna – świetlna – na wieży zainstalowano aparaturę optyczną –świetlną opracowaną przez Paula Mullera, zarejestrowaną w 1905 r. w Niemieckim Urzędzie Patentowym pod numerem 178061. Wykonawcą urządzeń optycznych była firma Wilhelma Weule z Goslar. Zastosowana na latarni Stilo aparatura była rozwiązaniem nowatorskim, po raz pierwszy użytym dla znaku nawigacyjnego jakim jest latarnia morska. Tworzył ją zespół elementów składający się z dyskowej, katodioptrycznej soczewki Fresnela o średnicy 1150 mm i pierścieni pryzmatycznych. Pierwszym źródłem światła była łukowa lampa prądu stałego 110 V (*Preussische Gleichstrom Bogenlampe*), umieszczona wraz z optyką na łożyskowym stole obrotowym, którego napęd zapewniał utrzymanie stałej charakterystyki świetlnej latarni.

1. Miejscowość	SASINO – OSETNIK	4. Obiekt (nazwa jak w karcie)	5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	poz. 12 – c.d. (2)
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

poz. 12. c.d. (2)

Ruch obrotowy stołu wymuszony był przez mechanizm umieszczony w pomieszczeniu technicznym pod latarnią. 150 kg ciężar opadający na odwijającej się w dół centralnego, stanowiącego trzon wieży, centralnego szybu latarni, uruchamiał poprzez układ redukcyjny mechanizm obrotowy, powodujący obrót stołu z zamontowanymi na nim urządzeniami optycznymi. Stół, źródło światła i optyka tworzyły urządzenia o wysokości ponad 2 m, wykonujące pełny obrót w ciągu 3 sekund.

- 1926 r. – modernizacja urządzenia optyczno – świetlnego latarni, polegająca na zastąpieniu lampy łukowej żarówką elektryczną ^{o mocy 2000 W} przy zachowaniu, zamontowanej na stole obrotowym pierwotnej soczewki z pierścieniami i pryzmatów. Urządzenie optyczne zostało dodatkowo wyposażone w kuliste przesłony i rezerwowe światło gazowe, zasilane gazem z butli, umieszczonej w oddzielnym pomieszczeniu na najniższej kondygnacji wieży. Przewody instalacji gazowej poprowadzono wewnątrz centralnego szybu wieży, doprowadzając je do pomieszczenia technicznego pod latarnią, skąd poprzez reduktory gaz dochodził do palnika. Przeprowadzona modernizacja miała na celu zwiększenie niezawodności latarni i wyeliminowanie ewentualnych przerw w działaniu źródła światła. W związku z tą modernizacją dokonano przebudowy i wymiany wyposażenia starej maszynowni, zasilającej światło latarni.
- 1936 r. – dalsze prace nad poprawą jakości funkcjonowania urządzenia optycznego latarni, polegające na zainstalowaniu w aparaturze optycznej przyrządu pozwalającego na dokładniejsze ustawienie źródła światła w centrum urządzenia optycznego.
- koniec lat 30. XX w. lub pocz. 40. XX w. (po 1937 r.) – W 1937 r. Magistrat Miasta Łeba wydał pozwolenie na budowę nowej maszynowni bezpośrednio obok latarni, na placu na szczycie wydmy.
- II wojna światowa – w okresie II wojny światowej latarnia ciągle pełniła swoją funkcję; prowadzone też były prace przy dalszej modernizacji urządzeń optycznych. W 1941 r. dokonano zmian w mechanizmie systemu obrotowego stołu. Wojnę latarnia przetrwała w stanie niemalże nienaruszonym; niewielkie uszkodzenie nastąpiło dopiero pod koniec wojny, kiedy to latarnia została ostrzelana z broni pokładowej przez niezidentyfikowany samolot. Uszkodzeniu uległo wówczas kilka szyb latarni i pryzmaty urządzenia optycznego. Nie uległy również poważniejszym zniszczeniom budynku towarzyszące latarni.
- kwiecień 1946 r. – ponowne uruchomienie latarni po usunięciu szkód wojennych. Od kwietnia 1946 r. latarnia Stilo pracuje nieprzerwanie do dnia dzisiejszego.
- lata 50. XX w. – w ramach prowadzonej przez Urząd Morski w Gdyni modernizacji oznakowania nawigacyjnego w urządzeniu optyczno – świetlnym latarni dokonano wymiany żarówki na żarówkę o większej mocy – 2500 W. Żarówka ta stosowana była do 1975 r.

- 1975 r. – całkowita wymiana aparatury optyczno - świetlnej. Przestarzałą, wyeksploatowaną aparaturę zdemontowano i zastąpiono nowoczesną aparaturą panelową, z 24 reflektorowymi żarówkami, zamocowaną na nowym stole obrotowym, wyprodukowaną przez szwedzką firmę AGA. Stara soczewka stanowi obecnie eksponat muzealny w Muzeum Latarnictwa w Rozewiu. Zainstalowano fotokomórkę do automatycznego zapalania światła latarni.
- 1 czerwca 1992 r. – udostępnienie latarni dla ruchu turystycznego
- 1997 r. – w ramach prac konserwacyjnych przeprowadzono malowanie wieży latarni, zachowując przypisaną jej kolorystykę
- kwiecień 2000 – zainstalowanie na latarni masztu telefonii komórkowej
- 2004 r. – malowanie trzonu wieży

Latarnia Stilo od początku swego istnienia była latarnią dozorowaną. Pierwszym latarnikiem był w.w. Fredrich Bork (1861-?). W 1940 r. do obsługi znaków nawigacyjnych Stilo zatrudniono trzech latarników, a w 1907 r. nawet czterech. Ostatnimi niemieckimi latarnikami byli: P. Prütz i Oscar Thomas. Po zakończeniu II wojny światowej, w latach 1945-48 wachty na latarni pełnili żołnierze Wojsk Ochrony Pogranicza i marynarze Marynarki Wojennej. W okresie powojennym barwną postacią związaną z latarnią był p. Stefan Łozicki, żołnierz AK o bogatej przeszłości wojennej. Pracował jako latarnik Stilo 32 lata. Długoletnimi latarnikami byli także p. Jan Liss i p. Longin Godula, którzy to przpracowali tutaj prawie 30 lat i więcej. Również w Stilo, podobnie jak w Helu i Rozewiu, zawód latarnika stał się tradycją rodzinną i przekazywany jest z pokolenia na pokolenie. W Stilo są to rodziny Łozickich, Jagusiaków i Godulów. Obecna obsługa latarni składa się z 3 osób. Są to: p. Romuald Łozicki (syn Stefana), jego żona p. Weronika Łozicka (z d. Jagusiak) – jedna z trzech kobiet, wykonujących ten zawód w Polsce i p. Dariusz Godula (syn Longina).

CHARAKTERYSTYKA LATARNI STILO

szerokość geograficzna – 54° 47' 18" N

długość geograficzna – 17° 44' 11" E

wysokość światła – 75 m n.p.m.

zasięg – 23,5 Mm

charakterystyka światła – białe, błyskowe, grupowe, po 3 błyski w cyklu 12 sekundowym (światło, mrok)

ZAPLECZE SOCJALO – TECHNICZNE LATARNI

Równoległe z budową latarni, w 1905 r., wzniesiono budynki zaplecza techniczno – socjalnego. Zespół obiektów zaplecza zlokalizowano u podnóża wydmy, po jej pld. stronie, na zach. krańcu osady Osetnik (Stilo). Odległość zaplecza od latarni wynosiła ok. 800 m, jednakże taka lokalizacja ułatwiała wygodny dojazd do wszystkich jego obiektów. W skład zespołu wchodziły następujące budynki: maszynownia ze składem opału, magazyn gospodarczy przy maszynowni, budynek mieszkalny i mieszkaniami dla rodzin latarników, budynek inwentarski przy domu mieszkalnym, mieszczący chlew, stodołę i oborę. Dom mieszkalny był w czasie budowy latarni wykorzystywany przez budowniczych, natomiast magazyn gospodarczy przy maszynowni pełnił wówczas funkcje szopy na materiały budowlane.

W celu utrzymania łączności stanowisko w latarni, nautofon, maszynownię i dom mieszkalny połączono instalacją alarmową i telefoniczną.

1. Miejscowość	SASINO – OSETNIK	4. Obiekt (nazwa jak w karcie)	5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	poz. 13 – c.d. (1)
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

poz. 13. c.d. (1)

konstrukcja – zastosowano nowatorskie rozwiązanie konstrukcyjne, rzadko spotykane przy projektowaniu latarni morskich. Elementami konstrukcyjnymi wieży są stalowe trapezoidalne tubingi o wysokości 95 cm każdy i zmiennej grubości od 1,5 – 2,9 cm, zmniejszającej się wraz z wysokością wieży. Na każdą kondygnację przypada stała liczba elementów - po 48 tubingów w liczbie 16 na obwodzie. Wysokość każdego tubingu wynosi 95 cm; grubość jest zmienna i waha się od 2,9 cm do 1,5 cm.. Tubingi skrócone są ze sobą za pomocą śrub. W celu zabezpieczenia wnętrza wieży przed przenikaniem wody opadowej, przestrzenie pomiędzy nimi wypełniono ołowiem. Dla zabezpieczenia przed korozją, zewnętrzne powierzchnie tubingów pomalowane są farbą olejną, natomiast dla uniknięcia wykraplania się wilgoci powierzchnie wewnętrzne segmentów pomalowano farbą olejną z domieszką korka.

Analogiczną konstrukcję, opartą na łączeniu stalowych tubingów, posiada wewnętrzny, pionowy szyb techniczny wieży.

VIII-ma i IX-ta kondygnacja wieży i obie kondygnacje laterny oraz obie kondygnacje laterny¹¹ (dyżurka latarników – kondygnacja IX, pomieszczenie techniczne – kondygnacja L1, pomieszczenie ze stołem obrotowym z reflektorami), zostały dodatkowo ocieplone od strony wnętrza drewnianą boazerią, współcześnie pomalowaną farbą olejną. Na poziomie VIII-ej kondygnacji i na obu kondygnacjach laterny jest to boazeria klepkowa; szczególnie ozdobny wystrój otrzymała dyżurka latarników, gdzie zastosowano boazerię płycinową o ozdobnym, profilowanym listwowaniu.

Laterna o konstrukcji stalowej. Opasują ją dwie galerie zewnętrzne – dolna widokowa na poziomie dolnej kondygnacji laterny, górna - węższa - techniczna na poziomie górnej kondygnacji laterny. Galerie o konstrukcji stalowej – podesty komunikacyjne galerii z metalowych trapezoidalnych paneli, wsparte na ażurowych, metalowych wspornikach, zakotwionych w betonowym wieńcu. Galerie zaopatrzone w metalowe, współcześnie wymienione, balustrady z pionowych płaskowników. O zróżnicowanym dla każdej z galerii zagęszczeniu (większe na dolnej galerii widokowej).

stropy – kondygnacje od przyziemia do stropu nad VIII – mają kondygnacją dzielone podestami schodów, tworzącymi rodzaj stropów, wykonanych z metalowych trapezoidalnych paneli, łączonych śrubami z tubingami korpusu zewnętrznego wieży i wewnętrznego szybu technicznego. Powierzchnia paneli malowana farbą olejną z korkiem, analogicznie jak ściany wewnętrzne trzonu.

- w pomieszczeniu latarników (IX-ta kondygnacja) ozdobny strop drewniany z płycinową podufitką o koncentrycznym układzie listwowych płycin o kształcie trapezu, „spiętych” centralnie profilowanym listwowaniem w formie dwóch koncentrycznych pierścieni. W polu wewnętrznego, mniejszego pierścienia okrągły otwór, służący pierwotnie do przeprowadzania do szybu technicznego obciążonej liny, poruszającej mechanizm obrotowy stołu optycznego w laternie. Pomiędzy stropem a ścianą ukośny pas olistwowych, prostokątnych płycin, tworzących rodzaj fasety.

- strop dolnej kondygnacji laterny (L1) tworzy masywna stalowa podstawa stołu obrotowego w formie odwróconego, ściętego stożka z szerokim otworem do opuszczania, wyżej wspomnianej liny.

- nad górną kondygnacją laterny (L2) namiotowy dach wieńczący laternę, z widocznym centralnie metalowym elementem konstrukcyjnym, na którym podwieszony jest dach laterny.

wieżba dachowa – laterna przykryta dachem stożkowym wykonanym z blachy, podwieszonym na centralnym wieszarze, zamocowanym do zewnętrznej stalowej konstrukcji, wykonanej ze stalowych kształtowników, tworzących rodzaj stożka, opartego na wieńcu, osadzonym ponad pasem okien laterny. Stalowy wieszar w formie płytkiego wycinka sferycznego dobrze widoczny jest pod dachem, kryjącym II-gą kondygnację laterny (L2). Z zewnętrzną konstrukcją dachu zespolona jest wieńcząca laternę sterczyna z kula i piorunochronem. Okap dachu opasuje wąska, niska galeria – wykonany z azurowej blachy podest, wsparty jest na stalowych, trójkątnych, azurowych wspornikach, mocowanych do wspomnianego wieńca nad oknami laterny. Galeria zabezpieczona niską balustradą z poziomych, metalowych prętów, mocowanych do, rozchylonych wachlarzowato na zewnątrz, metalowych słupków.

pokrycie dachu – blacha

posadzki – przyziemie – współczesna posadzka z płytek lastrico

- podesty kondygnacji komunikacyjnych (II – VIII) – stalowe panele o podłużnie ryflowanej powierzchni, malowane farbą olejną, mocowane śrubami do tubingów korpusu zewnętrznego i wewnętrznego trzonu instalacyjnego
- dyżurka latarników i pomieszczenie techniczne na dolnej kondygnacji laterny (L1) – linoleum
- górna kondygnacja laterny (L2) – blacha malowana farbą olejną na kolor szary

schody – schody zewnętrzne – 5 stopni z bloków granitowych, ujętych obustronnie niskimi murkami policzkowymi o wysokości cokołu wieży, wykonanymi z bloków granitowych

- schody wewnętrzne – policzkowe stalowe łukowe drabiniaste schody 1-biegowe, prawoskrętne, po 14 stopni w biegu. Biegi schodów poprowadzone przy ścianie zewnętrznej wieży, zaopatrzone w drewnianą poręcz przyścienną o wolutowych zakończeniach, mocowaną do tubingów zewnętrznych. Biegi, przypuszczalnie współcześnie, zaopatrzone dodatkowo w metalową balustradę od strony trzonu instalacyjnego, posiadającą proste tralki z pionowych prętów i metalową poręcz. Na podestach zachowana oryginalna balustrada metalowa o ozdobnych tralkach z guzem i drewnianą, wolutowo zakończoną poręczą – analogiczną jak poręcz przyścienna.
- od poziomu VIII-ej kondygnacji trzonu wieży do poziomu II-giej kondygnacji laterny (L2) schody poprowadzone w drewnianej, zamykanej obudowie, o ścianach deskowanych pionowo deskami boazeryjnymi. Poszczególne odcinki biegów zamykane na każdej z kondygnacji drzwiami 1-skrzydłowymi o zachowanej stolarce. Drewniana poręcz przyścienna j.w.
- na poziomie L2 laterny zachowana metalowa balustrada zabezpieczająca podest – słupki z prostych prętów i metalowa poręcz
- galerie zewnętrzne połączone z zewnętrzną metalową drabinką, widoczną w elewacji frontowej; zaopatrzone w metalową balustradę wys. 126 cm.

okna - w trzonie wieży prostokątne otwory okienne; zachowane okna metalowe, 2-dzielne, 3-poziome, o 6-cio kwaterowym podziale szczeblinowym, z jednym lufcikiem w dolnej lewej kwaterze, szklone pojedynczo. Laterna szklona trapezoidalnymi, pojedynczymi szybami, osadzonymi pomiędzy ukośnymi metalowymi szprosami. Szklenie laterny tylko w trzech sektorach -od strony morza i sąsiednich latarni w Rozewiu i Czołpinie. Sektor lądowy nie posiada szyb; zabudowany jest pełną ścianką ze stalowych, prostokątnych tubingów, od strony wnętrza pokrytych boazerią. Pod pasem okien laterny, wykonany z blachy tunel, rozprowadzający ciepłe powietrze; jego górna płaszczyzna wykonana z blachy azurowej, umożliwia równomierne rozprowadzanie ciepłego powietrza, zapobiegając tym samym zamarzaniu szyb. Ilość doprowadzanego powietrza regulują metalowe zawory, umieszczone w dolnej części obudowy tunelu.

drzwi – drzwi zewnętrzne o konstrukcji stalowej, wykonane z blachy, 1-skrzydłowe, z otwieraną pełną ścianką boczną i pełnym, prostokątnym nadświetłem. Pośiadają ozdobne okucia, stylistycznie nawiązujące do ornamentyki roślinnej – rozbudowane zawiasy, nabijane metalowe ćwieki w formie rozetek, zamek z ozdobnym okuciem i klamką zakończone, powtarzalnym w ornamentyce drzwi, motywem 4-listnej rozetki.

- drzwi z pomieszczenia technicznego laterny na galerię – stalowe, 1-skrzydłowe
- drzwi wewnętrzne – od poziomu VIII-ej kondygnacji trzonu aż do górnej kondygnacji laterny (L2) zachowana stolarka 1-skrzydłowych, ramowo – płycinowych drzwi o profilowanym ramowaniu płycin, zdobionych pasem poziomego żłobkowania na ramiaku poprzecznym skrzydła. Zachowane proste szyldy zamków i proste klamki.

1. Miejscowość	SASINO – OSETNIK	4. Obiekt (nazwa jak w karcie)	5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	poz. 13 – c.d. (2)
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

poz. 13. c.d. (2)RZUT

Wieża latarni założona na planie regularnego szesnastoboku, z koncentrycznie usytuowanym szybem technicznym, założonym na planie koła. Przekrój obu elementów konstrukcyjnych zmienny, stopniowo zmniejszający się ku górze.

Wewnętrzny szyb techniczny pełni rolę pionowego kanału technicznego do prowadzenia instalacji, m.in. przewodów elektrycznych, doprowadzających prąd do urządzeń optycznych latarni, transportu cięższych elementów do latarni oraz spełnia funkcję usztywniającą konstrukcję wieży. Pierwotnie wykorzystywany był do opuszczania i odwijania liny, obciążonej ciężarem 150 kg, połączonej z mechanizmem redukcyjnym w pomieszczeniu technicznym na dolnej kondygnacji latarni (L1), zapewniającym ruch stołu obrotowego. Jedyne wejście do szybu usytuowane jest w przyziemiu wieży, na wprost wejścia do latarni. Natomiast dostęp do wnętrza pionu od strony jego górnego wylotu zapewniał otwór w podłodze dyżurki latarników na IX-tej kondygnacji wieży (obecnie niedostępny, przykryty płytą warstwą linoleum). W przyziemiu, w posadzce szybu znajduje się okrągły otwór, przykryty 4 płytami żelbetonowymi, prowadzący do niewielkiej piwniczki w kształcie walca, utworzonej w polu wypełnienia wewnętrznego pierścienia konstrukcyjnego fundamentu.

Wejście do **wieży** w elewacji pld., poprzedzone 5 stopniami 1-biegowych schodów. Na wprost wejścia do wieży drzwi, prowadzące do wnętrza pionu technicznego. Kondygnacje od przyziemia do poziomu IX-tej kondygnacji mają charakter komunikacyjny; tworzą rodzaj podestów 1-biegowych schodów, których biegi rozmieszczone są spiralnie na obwodzie wieży, po jednym biegu na każdej kondygnacji. Od poziomu XVIII-ej kondygnacji do poziomu górnej kondygnacji latarni (L2), schody prowadzone są w drewnianej, zamykanej obudowie.

Na kondygnacji IX-tej trzonu i na obu kondygnacjach latarni (L1 i L2) pomieszczenia użytkowe: kondygnacja IX – dyżurka latarników, L1 – pomieszczenie techniczne (pierwotnie mieszczące urządzenie redukcyjne do odwijania liny poruszającej mechanizm stołu obrotowego), L2 – pomieszczenie ze stołem obrotowym i zainstalowaną na nim aparaturą optyczną.

Laterna założona na planie koła o średnicy 3,5 m. Obie jej kondygnacje opasują galerie o zróżnicowanej szerokości – dolna galeria szersza – dostępna bezpośrednio z dolnej kondygnacji (L1). Wejście na górną galerię po zewnętrznej metalowej drabinie od strony pld. – wsch.

BRYŁA

Latarnia morska o smukłej sylwetce i dobrze wyważonych proporcjach. Jej bryłę tworzy, posadowiona na niewysokim cokole, lekko zwężająca się ku górze, 9-kondygnacyjna wieża o formie foremego ostrosłupa 16-ściennego, zwieńczona 2-kondygnacyjną latarną w kształcie walca, przykrytą stożkowym dachem ze sterczyną. We wnętrzu wieży, usytuowany centralnie, szyb techniczny o wysokości 8 kondygnacji, pozbawiony wewnętrznych podziałów, posiadający formę stożka o ściętym wierzchołku.

Całkowita wysokość latarni od poziomu terenu do nasady sterczyny wynosi 32,2 m.

ELEWACJE

Szesnastościenna, zwężająca się ku górze wieża latarni posadowiona jest na niewysokim, nieco szerszym, również szesnastościennym cokole, licowanym niespoinowanymi blokami kamiennymi. Trzon wieży malowany farbą olejną w szerokie, jednakowej szerokości poziome pasy w kolorach kolejno od dołu: czarnym, białym i czerwonym. Na elewacji pod warstwą farby wyraźnie widoczne tubingi konstrukcyjne. Wokół trzonu spiralnie rozmieszczone prostokątne otwory okienne. Trzon wieży wieńczy dwukondygnacyjna, cylindryczna laterna, malowana na kolor biały.

Laternę opasują dwie otwarte galerie zewnętrzne – szersza galeria widokowa na poziomie dolnej kondygnacji laterny i węższa galeria techniczna na poziomie górnej kondygnacji. Obie galerie o konstrukcji stalowej, wsparte na metalowych, ażurowych trójkątnych wspornikach, zaopatrzone w balustrady z pionowych metalowych płaskowników o zróżnicowanym zagęszczeniu – większe na galerii widokowej. Galerie połączone komunikacyjnie metalową drabinką zewnętrzną, widoczną w elewacji frontowej. Dolna kondygnacja laterny w formie cylindra o pełnych ściankach z trzema prostokątnymi otworami okiennymi na obwodzie i prostokątnym otworem drzwiowym po stronie wschodniej. Górna kondygnacja laterny przeszklona w sektorach od strony morza i sąsiednich latarni morskich w Rozewiu i Czołpinie. Szklenie w postaci szerokiego pasa z charakterystycznymi trapezoidalnymi szybami osadzonymi w ukośnych szprosach. Sektor lądowy laterny pełny, bez podziałów, zabudowany widocznymi pod warstwą farby prostokątnymi tubingami; pomalowany na - charakterystyczny dla laterny „Stilo” - kolor biały. Poniżej pasa okiennego, cylinder laterny opasuje na całym jego obwodzie fryz kostkowy z niewielkich, sześciennych kostek.

Laterna przykryta dachem namiotowym o nachyleniu połąci 45^0 , zwieńczona sterczyną z kulą i zamocowanym na niej piorunochronem. Okap dachu wysunięty przed lico laterny, zwieńczony rodzajem wąskiej galerii, wspartej na metalowych, trójkątnych wspornikach. Galeria ta zaopatrzona jest w niską balustradę z poziomych prętów o wachlarzowato wygiętym na zewnątrz przekroju.

Pod galerią widokową laterny i na galerii technicznej anteny radiowe, telefonii komórkowej i urządzenia klimatyzacyjne.

WNĘTRZE

Wnętrze od poziomu przyziemia do poziomu stropu nad VII – mą kondygnacją pełni funkcję pionu komunikacyjnego, w którym przy ścianie zewnętrznej poprowadzono biegi schodów. Pozbawione wystroju, ściany malowane farbą olejną z korkiem; wnętrze doświetlone prostokątnymi otworami okiennymi, rozmieszczonymi spiralnie na obwodzie trzonu wieży. Bogatszy wystrój otrzymały pomieszczenia użytkowe przeznaczone na pobyt ludzi, usytuowane na poziomie VIII-ej i IX-tej kondygnacji trzonu i na dolnej kondygnacji laterny (L1). Ściany wyłożone tu są boazerią drewnianą; w dyżurce latarników na IX-tej kondygnacji ozdobny drewniany strop płycinowy z płycinową fasetą i wbudowana szafa 2-drzwiowa o ozdobnie listwowanych drzwiach, nawiązujących stylistycznie do wystroju płycin fasety. Pod stropem pomieszczenia technicznego na poziomie L1 widoczna masywna, metalowa podstawa stołu obrotowego w formie ściętego stożka, z otworem przeznaczonym pierwotnie do wypuszczania liny do mechanizmu redukcyjnego, regulującego obrót stołu obrotowego. Górna kondygnacja laterny (L2) jednoprzestrzenna, z zainstalowanym centralnie stołem obrotowym z aparaturą optyczną.

APARATURA OPTYCZNO – ŚWIETLNA LATARNI MORSKIEJ „STILO”

Obecnie działająca na latarni aparatura zainstalowana została tu w 1975 r. Jest to nowoczesna aparatura panelowa, z 24 reflektorowymi żarówkami, zamocowana na stole obrotowym typu PRB-21, wyprodukowana przez szwedzką firmę AGA. Stół obrotowy wyposażony jest w zestaw składający się z trzech paneli, w każdy z nich wmontowane jest po 6 głównych i po 2 rezerwowe żarówki halogenowe. Żarówki główne zasilane są z sieci elektrycznej a rezerwowe z baterii akumulatorów, wystarczających na podtrzymanie pracy latarni przez 18 godzin. Światła zapalane są automatycznie przez fotokomórkę. Fotokomórka reguluje również uruchamianie i ruch stołu obrotowego.

INSTALACJE

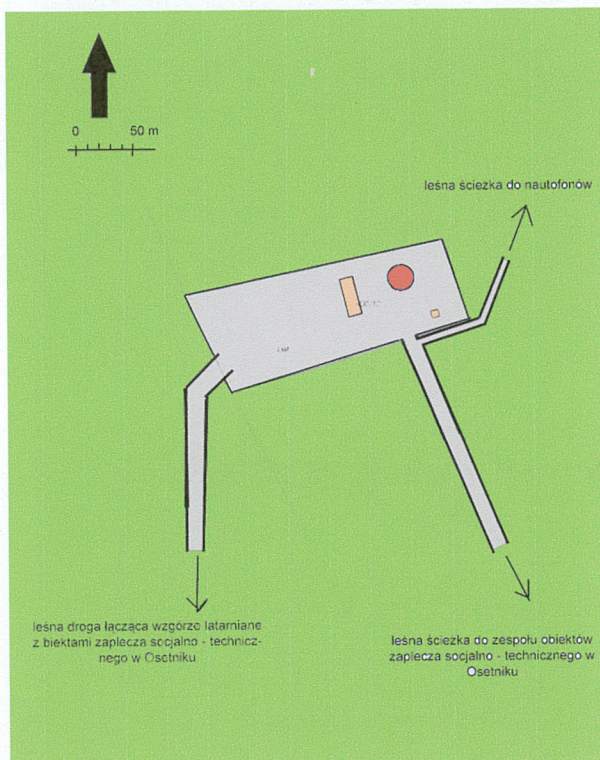
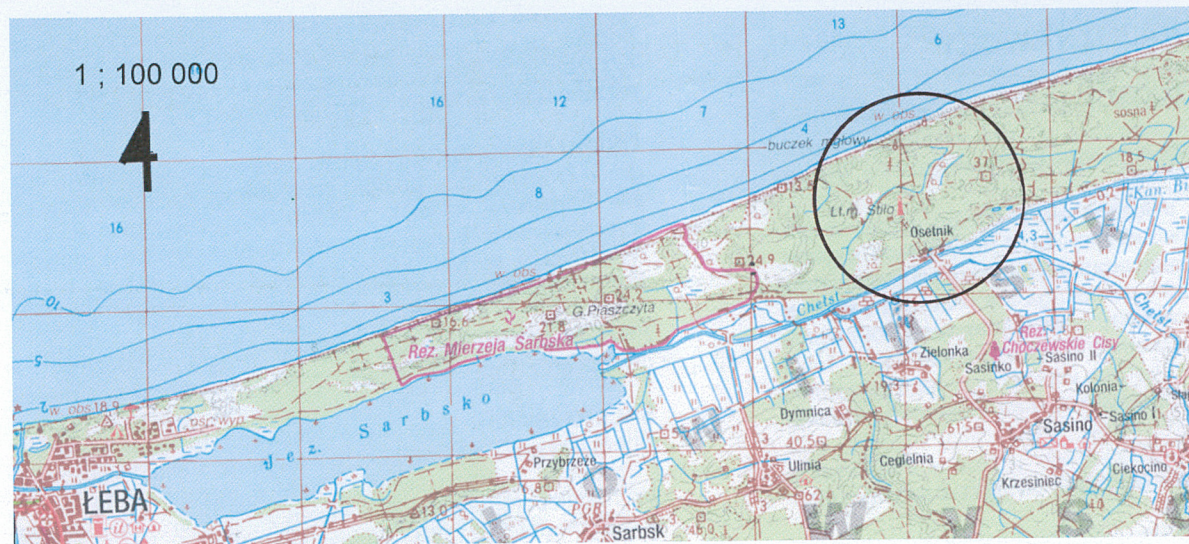
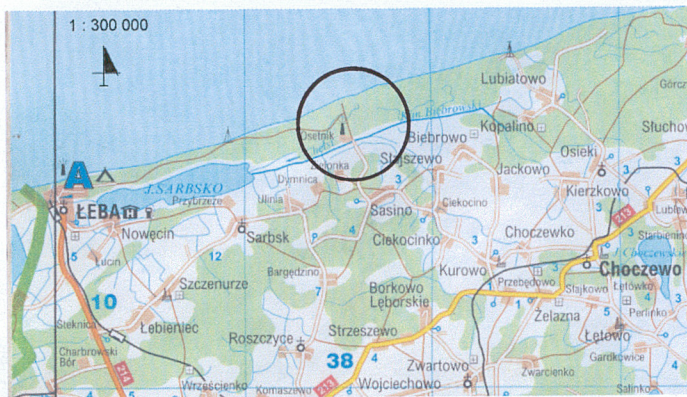
Latarnia posiada instalacje: elektryczną standardową i wysokiego napięcia, odgromową, telefoniczną, sygnalizacji alarmowej (połączoną z pozostałymi obiektami zespołu); wieża latarni nie jest ogrzewana.

1. Miejscowość	SASINO – OSETNIK	4. Obiekt (nazwa jak w karcie)	5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo		
3. Powiat	wejherowski	LATARNIA MORSKA „STILO”	<ul style="list-style-type: none">• spis fotografii• orientacja, sytuacja
4. Województwo	pomorskie		

Spis fotografii

- 1 – elewacja frontowa, widok od strony wejścia na plac przylatarniany
- 2 – elewacja zachodnia, widok od strony wjazdu na plac. Na pierwszym planie nowa maszynownia (2)
- 3 – laterna
- 4 – cokół wieży latarni i schody prowadzące do wejścia do latarni (drzwi zewnętrzne – stan z 2006 r.)
- 5 – drzwi zewnętrzne (stan z września 2007 r.)
- 6 – zakończenia kotwi, spinających konstrukcję trzonu wieży z płytą fundamentową
- 7 – okno w trzonie wieży latarni
- 8 – okno z fot. 7, widok od strony wnętrza
- 9 – dolna galeria laterny
- 10 – drzwi, prowadzące z pomieszczenia technicznego na galerię latarny
- 11 – zewnętrzna drabinka, łącząca obie galerie laterny
- 12 – ażurowe, metalowe wsporniki, podtrzymujące podest górnej galerii laterny
- 13 – instalacje w wewnętrznym szybie technicznym latarni
- 14 – otwór do piwniczki w fundamencie latarni (posadzka szybu technicznego)
- 15 – schody w trzonie wieży latarni
- 16 – balustrada na podeście schodów wieży
- 17 – metalowe panele podestów schodów
- 18 – tubingi szybu technicznego
- 19 – drzwi, prowadzące do obudowanej klatki schodowej (VIII kondygnacja)
- 20,21 – obudowa klatki schodowej na wyższych kondygnacjach latarni (pomiędzy VIII – IX kondygnacją)
- 22 – boazeria w dyżurce latarników (IX kondygnacja)
- 23 – szafa wbudowana w dyżurce latarników (IX kondygnacja)
- 24 – strop w dyżurce latarników z widocznym otworem do przepuszczania liny od stołu obrotowego w laternie do szybu technicznego
- 25 – podstawa stołu obrotowego widoczna na stropie w pomieszczeniu technicznym (kondygnacja L1 laterny)
- 26 – dach laterny z widocznym wieszarem, na którym jest podwieszony
- 27 – balustrada zabezpieczająca podest schodów na II-giej kondygnacji laterny
- 28 – okna w laternie
- 29 – zawory regulujące nadmuch ciepłego powietrza na szyby okien laterny
- 30 – panel z reflektorami
- 31 – mechanizm stołu obrotowego

orientacja

sytuacja 1 : 2000

- 1 - latarnia morska „Stilo”
- 2 - nowa maszynownia
- 10 – szalek na placu przylatarnianym

1. Miejscowość **SASINO – OSETNIK**
 2. Gmina **Choczewo**
 3. Powiat **wejherowski**
 4. Województwo **pomorskie**

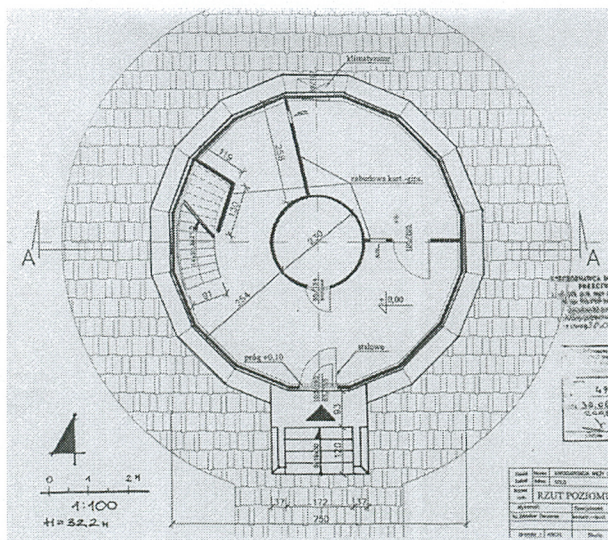
4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

LATARNIA MORSKA „STILO”

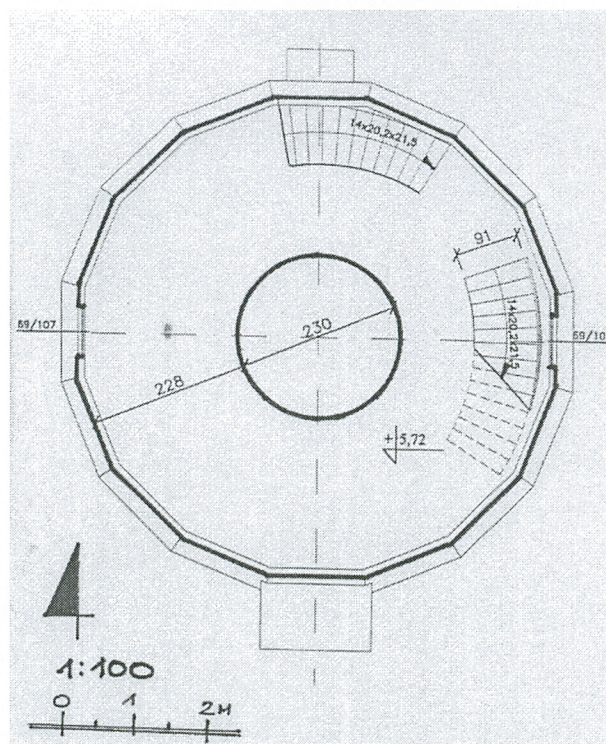
5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)

- rzuty, przekrój
- mapy archiwalne

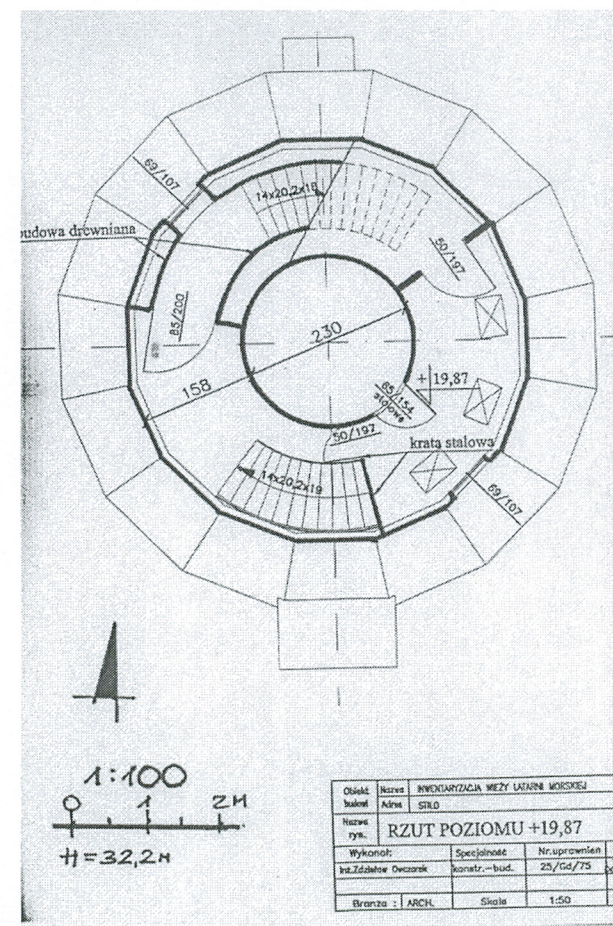
Rzuty opracowano na podstawie inwentaryzacji wieży latarni morskiej „Stilo”, wykonanej przez inż. Zdzisława Owczarka (w:) „Dokumentacja techn. –projektowa dot. zmiany sposobu użytkowania wieży latarni morskiej Stilo”, Gdynia - czerwiec 2003. /w zbiorach Bazy Oznakowania Nawigacyjnego Urzędu Morskiego w Gdyni/

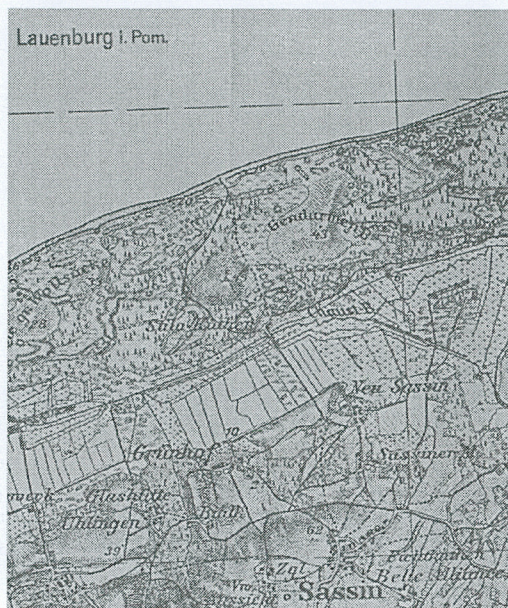
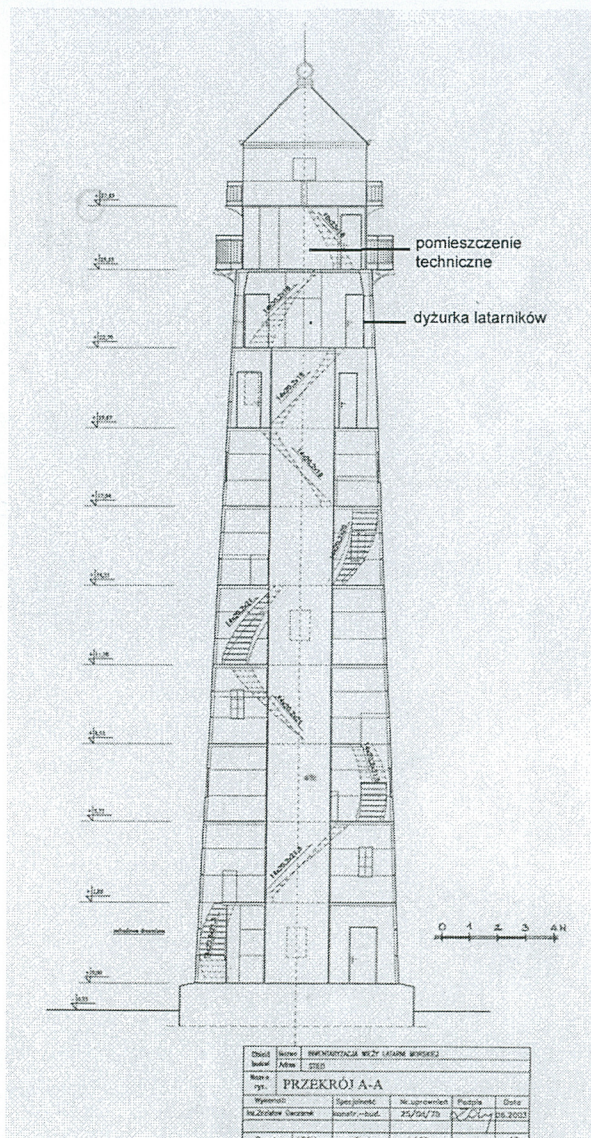
rzut przyziemia

rzut poziomu + 5,75
(kondygnacja komunikacyjna)

rzut poziomu +19,87
(kondygnacja pod dyżurką latarników)

1. Miejscowość	SASINO - OSETNIK	5. Obiekt (nazwa jak w karcie)	6. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	fotografie
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

FOT. 1

FOT. 2

FOT. 3

arch. Jolanta Potylicka 09.2007 r.

Wkładkę założył:
(imię, nazwisko, data)

Miejsce przechowywania negatywów

FOT. 4

FOT. 5

FOT. 7

FOT. 6

FOT. 8

1. Miejscowość	SASINO - OSETNIK	5. Obiekt (nazwa jak w karcie)	6. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	fotografie
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

FOT. 9

FOT. 10

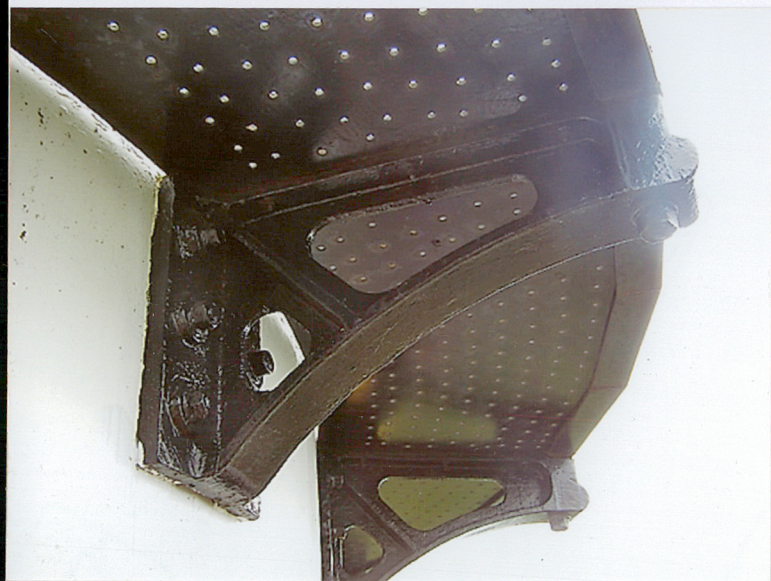

FOT. 11

arch. Jolanta Potylicka 09.2007 r.

Wkładkę założył:
(imię, nazwisko, data)

Miejsce przechowywania negatywów

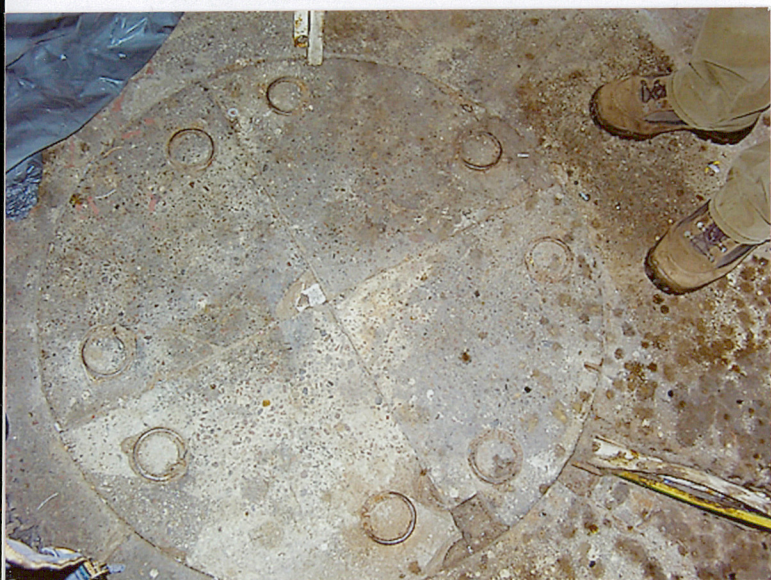
FOT. 12

FOT. 13

FOT. 18

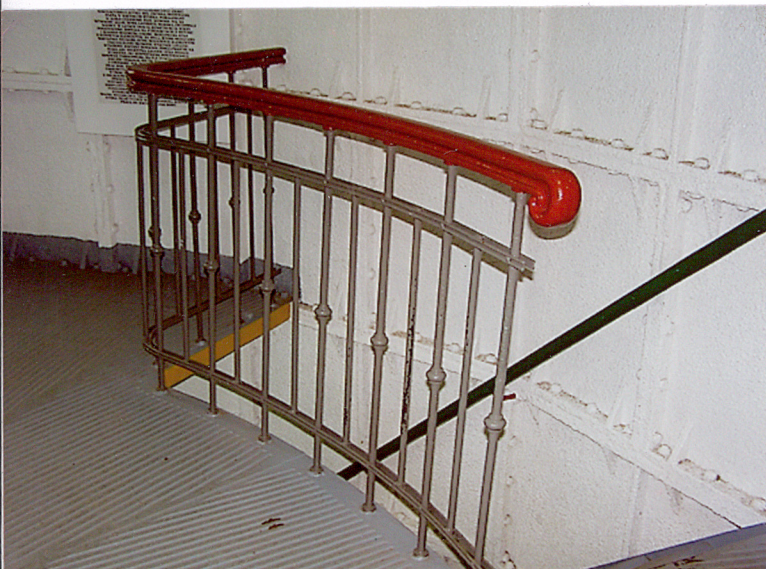

FOT. 14

FOT. 15

1. Miejscowość	SASINO - OSETNIK	5. Obiekt (nazwa jak w karcie)	6. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	fotografie
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

FOT. 16

FOT. 17

FOT. 19

arch. Jolanta Potylicka 09.2007 r.

Wkładkę założył:
(imię, nazwisko, data)

Miejsce przechowywania negatywów

FOT. 20

FOT. 22

FOT. 23

FOT. 21

FOT. 24

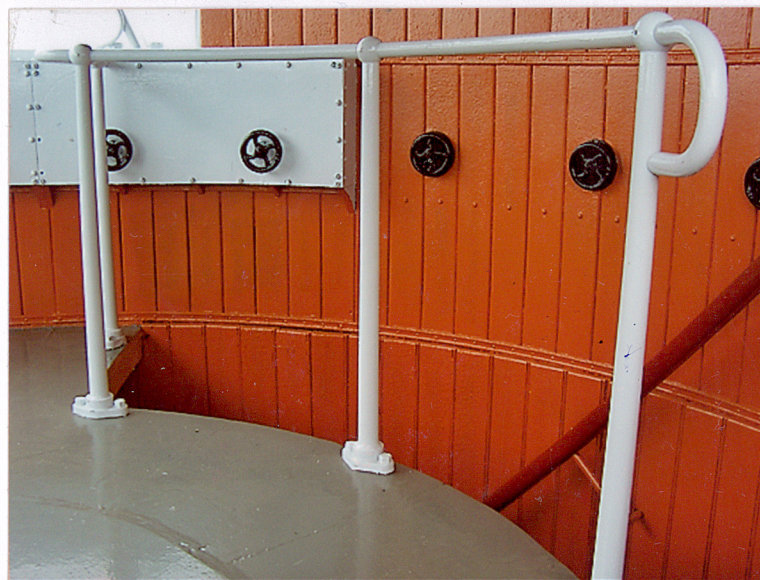
1. Miejscowość	SASINO - OSETNIK	5. Obiekt (nazwa jak w karcie)	6. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Gmina	Choczewo	LATARNIA MORSKA „STILO”	fotografie
3. Powiat	wejherowski		
4. Województwo	pomorskie		

FOT. 25

FOT. 26

FOT. 27

Wkładkę założył: arch. Jolanta Potylicka 09.2007 r.
(imię, nazwisko, data)

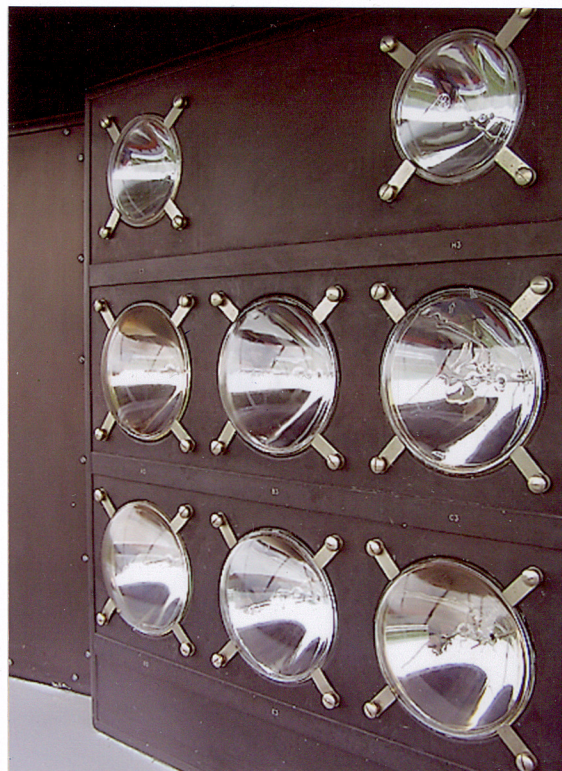
Miejsce przechowywania negatywów

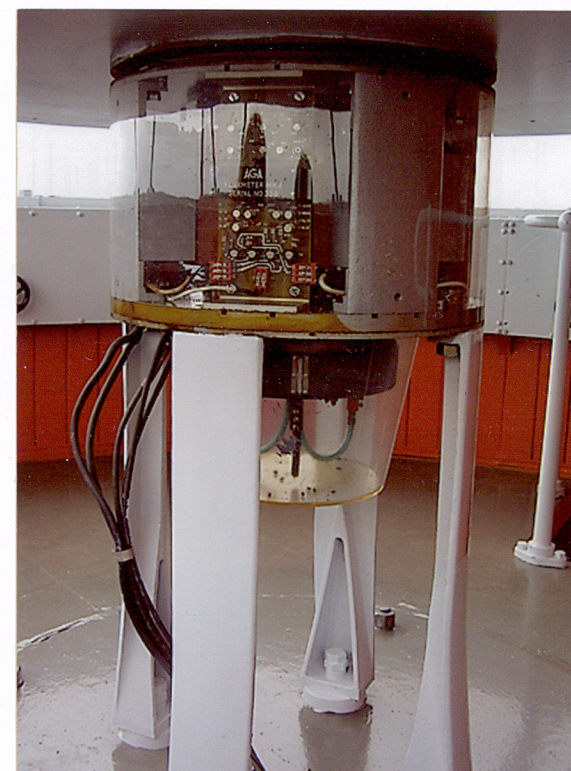
FOT. 28

FOT. 29

FOT. 30

FOT. 31

UZUPEŁNIAJACY MATERIAŁ ŹRÓDŁOWY
do „białej karty” latarni morskiej „Stilo”

źródło: pozycja bibliograficzna – Apoloniusz Łysejko „100-lecie Latarni Morskiej Stilo”, Gdynia 2006

1.

2.

3.

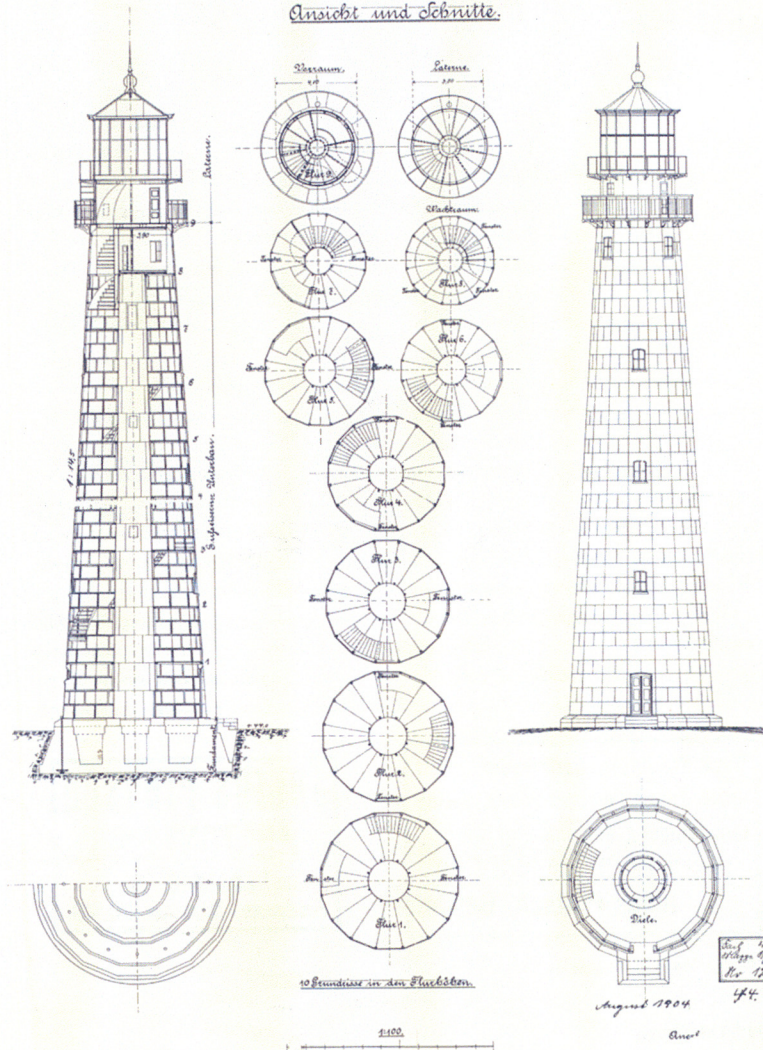
4.

1. Stawa Stilobacke (rys. Jan Leszczyński) - / w zbiorach p. A. Łysejko/
2. Latarnia morska „Stilo” - przyp. ok. 1906 r. - / w :/ A. Łysejko „100-lecie Latarni Morskiej Stilo”
3. Latarnia morska „Stilo” – 1918 r. – / fot. w zbiorach Muzeum w Lęborku/
4. Latarnia morska „Stilo” – ok. 1930 r. - / fot. w zbiorach Muzeum w Lęborku/

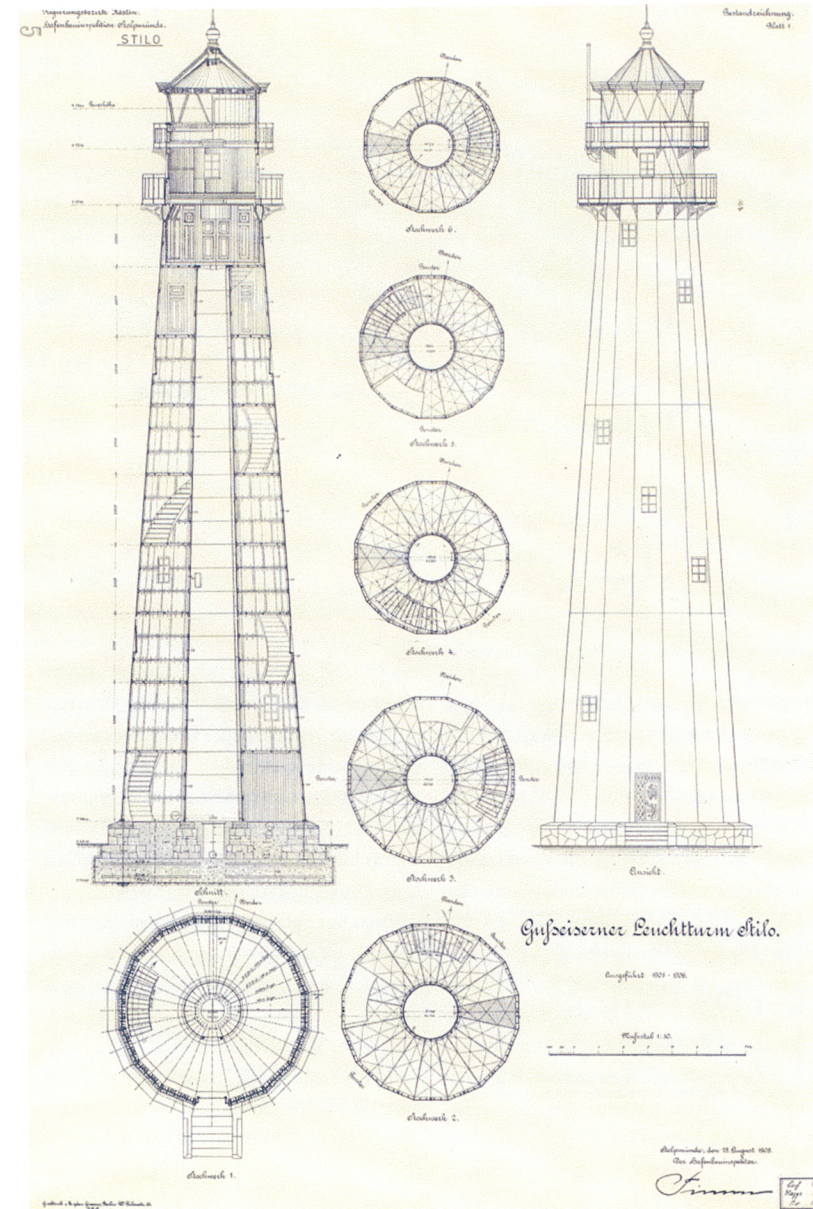
Kapitäninspektion Stolpmünde.
Neubau des Leuchtturms Stilo.

Eisenkonstruktion des Turmes.

Ansicht und Schnitte.

5.

6.

5. Projekt latarni morskiej „Stilo” z sierpnia 1904 r. - / w zbiorach p. A. Łysejko /
6. Zrealizowana latarnia morska „Stilo” - / rysunki inwentaryzacyjne w zbiorach p. A. Łysejko /